

Arrest

nr. 223 280 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 5 april 2019 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden en dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat S. BENKHELIFA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 17 januari 2018.

1.3. Op 18 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 mei 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) M.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek te zijn en de soennitische geloofsleer te belijden. U bent op 22 december 1980 geboren in Mazar-e Sharif, Afghanistan, en hebt daar gewoond tot omstreeks 1999, wanneer uw familie is gevlucht naar Pakistan. Door de komst van de taliban moest u rond uw 16e stoppen met school. In Pakistan leerde u F.(...) M.(...) kennen, met wie u op 8 september 2001 bent getrouwd. Jullie kregen twee zoons F.(...) en F.(...), die in Pakistan zijn geboren, en een dochter Z.(...) die is geboren in Mazar-e Sharif, Afghanistan. In 2010 keerden jullie namelijk terug uit Pakistan naar Afghanistan, en woonden een tijdlang in Mazar-e Sharif. Uw man werkte er als verkoper van tandheelkundige toebehoren en verdiende goed zijn geld. Jullie kochten een woning in Kabul en gingen daar wonen. U was huisvrouw en uw zoons gingen naar school. Uw problemen begonnen toen jullie op een avond thuiskwamen en ontdekten dat er in jullie huis was ingebroken. Jullie gingen naar de politie om klacht neer te leggen en de politie deed vaststellingen ter plaatse. Enkele dagen later belden zij uw man om te laten weten dat zij de dader hadden gevat, en om te vragen of uw man naar het politiebureau wilde komen met het oog op een mogelijke identificatie. Uw man kreeg vrijwel onmiddellijk ook telefoontjes van onbekenden. Zij eisten van uw man dat hij zijn klacht zou intrekken. Indien hij dat niet deed zouden ze jullie kinderen ontvoeren. Uw man ging de volgende dag naar de politie en trok zijn klacht in. Als voorzorgsmaatregel lieten jullie de kinderen niet langer met de bus naar school gaan. De neef van uw man was chauffeur en bereid om dat klusje op te knappen. Op zekere dag was die neef aan het werk als chauffeur toen enkele mannen in zijn auto stapten. Ze vertelden dat zij van plan waren om uw kinderen te ontvoeren en stelden voor het losgeld te delen met de neef van uw man, indien hij zou deelnemen aan het complot. De neef van uw man weigerde en werd aangevallen door deze mannen, die hem verwondden en daarna zijn auto stalen. Het slachtoffer wendde zich tot de politie, maar werd door hen niet geholpen. Uw man bracht zijn neef dan maar zelf naar het ziekenhuis. De vierde dag van Eid waren uw kinderen buiten aan het spelen. Zij kwamen plots naar binnen gelopen om te vertellen dat een buurjongen, S.(...), was ontvoerd. U hield de kinderen binnen en belde uw man. Die avond, toen uw man thuiskwam, besloten jullie te vertrekken en uw man regelde tickets naar Herat. Na 4 dagen in Herat verlieten jullie het land en reisden met een mensensmokkelaar naar Iran. Bij de illegale oversteek naar Turkije verloor u het contact met uw man. Later bleek dat hij door de Iraanse politie was onderschept en teruggestuurd naar Afghanistan. Hij ging terug naar Kabul, waar hij nog steeds woont. U reisde met uw drie kinderen via diverse andere landen naar België, waar u toekwam op 11 oktober 2015. U vroeg op 12 oktober 2015 asiel aan in België.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat uw kinderen ontvoerd zouden worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) van uzelf en uw kinderen, een huwelijkscertificaat en de officiële vertaling daarvan, en een officiële vertaling van uw taskara en dat van uw man. Uw raadsman heeft per e-mail op 18 april 2018 nog een standpunt van Amnesty International bezorgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

In de eerste plaats legt u slechts zeer vage verklaringen af over de door u beweerde feiten. Zo zou de politie een dader van de inbraak in uw huis hebben gevat, waarna uw man voor het eerst telefoontjes begon te krijgen waarin hij werd bedreigd door 's mans handlangers (CGVS p.10-11). Over deze crimineel, een van de mannen wiens dreigende aanwezigheid aan de basis zou liggen van uw vertrek, kan u echter niet meer vertellen dan dat het om een man van 30 à 35 jaar gaat die in jullie wijk woonde en een gekende misdadiger was (CGVS, p.13). Dat u over een van de mannen voor wie u op de vlucht bent geen verdere details kan vertellen, hoewel hij door de politie is gearresteerd en uw man tegen deze man klacht heeft ingediend, is bijzonder vreemd. U hebt ook geen enkel idee van hoe de politie hem uiteindelijk op het spoor kwam en arresteerde (CGVS, p.13). Volgens u moest uw man zich ten burele begeven om te zien of hij de verdachte herkende (CGVS, p.13). Het is echter volslagen onlogisch dat de politie om deze reden uw man zou uitnodigen aangezien er was ingebroken op een ogenblik dat er niemand thuis was. Jullie hebben de inbraak pas ontdekt op het moment dat jullie thuiskwamen (CGVS, p.10). Er is dus geen enkele logische reden dat de politie uw man nodig zou hebben zou als getuige. Ook dat uw man zijn aanklacht zou moeten intrekken past niet in het plaatje. Het was immers de politie zelf die uw man contacteerde (CGVS, p.10). Indien uw vermoeden klopt dat de politie corrupt is en in ruil voor steekpenningen de criminelen laat lopen, of zelfs onder een hoedje speelt met hen, zou het voor de politie veel eenvoudiger zijn om uw man niet te contacteren en het hele dossier in de doofpot te steken.

U staft deze beweringen ook met geen enkel document, hoewel uw man volgens u meermaals naar de politie is gestapt om klacht in te dienen. Daarvan is volgens u geen enkel bewijs omdat alle bewijzen zijn vernietigd (CGVS, p.14). U verwijst dan verschillende keren in algemene termen naar de situatie in Afghanistan, waar mensen vaak geen klacht durven indienen of bewijzen durven halen (CGVS, p.14). Nadat u er op bent gewezen dat uw man en diens neef volgens uw verklaringen wel degelijk klacht hebben ingediend bij de politie, en deze beschouwingen dus niet opgaan in uw geval, houdt u het erop dat er volgens uw man geen enkel bewijs is achtergebleven, en dat de politie in Afghanistan mensen ontmoedigt om klacht neer te leggen (CGVS, p.14). Ook van de hospitalisatie van de neef van uw man bestaan geen documenten volgens u (CGVS, p.14) wat gezien de door u geschetste ernst van de verwondingen sterk verbaast. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een grondige medische behandeling op zijn minst zou worden aangetoond aan de hand van een factuur, een voorschrift of een doktersbriefje. Doorheen de procedure bent u gewezen op het belang van documenten die uw relaas kunnen ondersteunen, en u staat nog steeds in contact met uw man (CGVS, p.9-10), waardoor het Commissariaat-generaal genoopt wordt tot de conclusie dat u geen afdoende reden hebt gegeven voor het ontbreken van dergelijke documenten. Uw vrees berust dan ook op blote beweringen, die niet worden gestaafd met documenten waarvan het bestaan nochtans redelijkerwijs kan worden aangenomen. Uw slotbemerking dat criminelen met connecties in Afghanistan de bewijzen laten verdwijnen (CGVS, p.24) volstaat niet als uitleg waarom u geen enkel document hebt betreffende de klachten die uw man heeft ingediend en de medische zorgen voor zijn neef die medische verzorging nodig had, aangezien deze zich logischerwijs in handen van de betrokkenen zouden bevinden en niet in handen van de overheid.

Over de nasleep van de ontvoering van uw buurjongen kan u ook geen details geven. Volgens u is er nooit nog iets vernomen van het ontvoerde kind. Uw man durft daarover ook geen vragen te stellen volgens u (CGVS, p.15). Als gevraagd wordt of de moeder van dat ontvoerde kind klacht heeft ingediend, verandert u eerst het onderwerp naar wat de neef van uw man is overkomen, om vervolgens te antwoorden: "Het zou best wel kunnen ja." (CGVS, p.15). U bent ook niet consistent in uw verklaringen als u enerzijds verklaart dat de ontvoerde buurjongen van een zeer arme familie komt en daarom misschien werd ontvoerd, om vervolgens te zeggen dat u zich schuldig voelt omdat deze jongen allicht werd ontvoerd omdat hij speelde met uw zoon (CGVS, p.15). Het is in elk geval vreemd dat u zo weinig weet te vertellen over de actuele toestand aangezien uw man weer in Kabul woont (CGVS, p.7,15). Sinds zijn terugkeer zou uw man hierover toch geïnformeerd zijn via de gemeenschap, en gezien de door u beweerde feiten zou men zeker verwachten dat hij zich op de hoogte stelt. Deze gebeurtenis was immers de aanleiding van jullie vlucht. Volgens u heeft ook niemand enig verband gelegd tussen het feit dat uw kinderen niet meer met de bus naar school mochten, de aanval van criminelen op de chauffeur die uw kinderen vervoerde, jullie plotse vertrek en de ontvoering van een kind uit jullie straat (CGVS, p.15). Dat uw man bij zijn terugkeer door niemand werd bevraagd over de omstandigheden van zijn vertrek, een dag nadat zijn kinderen getuige waren van een ontvoering (CGVS, p.11), is weinig aannemelijk. Het is ook pas nadat u nadrukkelijk bent gevraagd naar de huidige problemen van uw man, dat u plots verklaart dat hij nog steeds wordt achtervolgd door onbekenden die

hem proberen tot tegen te houden (CGVS, p.18), iets waar u eerder geen melding van maakte toen u werd gevraagd naar hoe uw man het momenteel stelt (CGVS, p.10), naar de gebeurtenissen sinds uw vertrek (CGVS, p.15) en ook niet tijdens uw spontaan relaas (CGVS, p.10-12). Het gaat nochtans om een belangrijk element in uw weergave van de feiten. Het lijkt er daarom op dat u uw verklaringen wijzigt doorheen het gehoor, wat uw geloofwaardigheid ondermijnt. U geeft zelf als uitleg dat u dit allicht was vergeten, ook door de stress waarmee u momenteel kampt (CGVS, p.18). Over de problemen die uw man in Kabul heeft gekend sinds zijn deportatie uit Iran kan u geen details geven, omdat uw man daar niet veel over vertelt (CGVS, p.18). Uw man is nochtans op de hoogte dat u op het CGVS werd verwacht om te vertellen over uw problemen. Dat hij weet dat u moet kunnen vertellen over uw problemen en hoopt dat jullie in België in bescherming kunnen krijgen, maar toch cruciale informatie zou onthouden, betekent dat hij eigenlijk met zijn stilzwijgen jullie toekomst in het gedrang brengt. Het Commissariaat-generaal ziet niet in welke logische redenen hij daarvoor zou kunnen hebben. Dat hij volgens u niet weet welke vragen worden gesteld op het CGVS is geen afdoende antwoord (CGVS, p.18). Het ligt immers voor de hand dat op dat gehoor vragen worden gesteld over de reden waarom men bescherming nodig heeft, en tegen wie men dan wel beschermd moet worden. Dat u zo weinig kan vertellen over de mensen die het op jullie gemunt hebben, hoewel zij uw man twee jaar na uw vertrek nog altijd aanvallen, is niet geloofwaardig.

U kan ook verder geen plausibel antwoord geven op de vraag waarom u onmiddellijk plannen hebt gesmeed om het land te verlaten. Zo is er uw bewering dat er geen tijd was om paspoorten of visa te regelen (CGVS, p.18). Het Commissariaat-generaal ziet op basis van uw verklaringen niet in waarom u met zoveel haast het land zou moeten verlaten, wat er eerder op wijst dat u het vertrek uit Afghanistan al veel langer had gepland dan u doet uitschijnen. Dit versterkt de indruk dat de omstandigheden van uw vertrek niet zijn zoals u ze schetst. Indien u het te gevaarlijk achtte in Kabul, kon uw gezin overigens al dan niet op tijdelijke basis naar de stad Mazar-e Sharif verhuizen. U beschikt daar immers over een netwerk van familieleden (CGVS, p.5,6,9) met wie u nog altijd in contact staat (CGVS, p.9-10), en jullie hebben zelf nog in deze stad gewoond (CGVS, p.9). Dat u zich beperkt tot de vaststelling dat er in Mazar ook kinderen worden ontvoerd (CGVS, p.15-16), valt nauwelijks ernstig te nemen. Indien u oprecht geloofde dat er in Kabul criminelen waren die het op uw gezin gemunt hadden, zou het immers voor de hand liggen dat u eerst de veiligheid van uw familieleden verzekert door u te verplaatsen naar een oord waarvan u geen enkele reden hebt om aan te nemen dat de criminelen die u vreest er aanwezig zijn. Volgens uw verklaringen is uw man wel enkele keren naar Mazar gegaan na zijn terugkeer uit Iran, en dan weer naar Kabul getrokken. Gevraagd naar de reden van zijn terugkeer spreekt u over de aanslagen die worden gepleegd in Mazar (CGVS, p.19). Gevraagd of u het louter heeft over de veiligheidssituatie wijzigt u uw antwoord en zegt u dat uw man het gevoel heeft "dat diezelfde mensen zouden hem op het spoor kunnen komen" (CGVS, p.19). U kan echter niet toelichten waarom uw man dat gevoel heeft. Volgens u drijft zijn intuïtieve aanvoelen hem terug naar Kabul, waar hij tenminste op zijn broer en zus kan rekenen (CGVS, p.19) en waar hij volgens u wordt achtervolgd en gevisieerd door onbekenden (CGVS, p.18). Dat u geen gedetailleerde en weinig consistente verklaringen aflegt over de huidige situatie is uiteraard nefast voor uw geloofwaardigheid.

Tenslotte moet er op gewezen worden dat het niet volstaat om te verwijzen naar het feit dat criminele ontvoeringen voorkomen in Afghanistan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico of het lijden van ernstige schade aan te tonen. Gevraagd naar een specifieke vrees in hoofde van uw kinderen verwijst u algemeen naar een risico op kindermisbruik in Afghanistan (CGVS, p.23). Uw advocaat wijst in haar opmerkingen op uw profiel als lid van een sociale groep omdat u behoort tot de Afghaanse middenklasse, die wel uiterlijke kenmerken vertoont van welstand maar niet voldoende geld heeft om op privébewaking beroep te doen (CGVS, p.24), wat volgens haar een verhoogde kwetsbaarheid inhoudt voor crimineel geweld. Een brede verwijzing naar de socio-economische status van uw familie op basis van het inkomen van uw man is echter niet afdoende. Logischerwijs is deze status geen vast en onveranderlijk kenmerk, aangezien u zelf verklaart dat uw man tegenwoordig niet meer zoveel werkt en dus minder verdient (CGVS, p.10) wat zich zal weerspiegelen in de door uw advocaat aangehaalde uiterlijke kenmerken van de sociale en economische klasse. Het valt moeilijk vol te houden dat een economische middenklasse kan worden beschouwd als een sociale groep in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien het niet gaat om een groep die door de maatschappij als afwijkend wordt beschouwd, en een aangeboren of onveranderlijk kenmerk vertonen dan wel een kenmerk of geloof delen wat dermate fundamenteel is voor de leden dat zij dit niet kunnen opgeven. Zelfs indien men op basis van inkomen een dergelijke sociale groep zou kunnen afbakenen resteert de vaststelling dat ook UNHCR in zijn guidelines wijst op de individuele omstandigheden van de asielzoeker. Het is immers zo dat iemand die internationale bescherming vraagt aannemelijk moet maken dat deze vrees gegrond is en in concreto op deze persoon toepasbaar is. Aangezien de door u

beweerde feiten niet aannemelijk zijn is dit in uw geval niet zo, temeer dat u telkens opnieuw verwijst naar de algemene situatie in uw land als u wordt gevraagd naar de redenen waarom u het land moest verlaten (CGVS, p.15-16,19,21,23).

Op gelijkaardige manier moet worden besloten dat uw eerder algemene verwijzingen naar de positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving - in casu het regelmatig ondergaan van seksistische opmerkingen en gedragingen - (CGVS, p.21-22) niet voldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U staat immers met geen enkel conceet element dat u bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw geslacht een vrees voor vervolging zou moeten koesteren.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat uw verklaringen tegenstrijdig, weinig plausibel, vaag en ronduit ongeloofwaardig zijn. U heeft bijgevolg geen gegronde vrees aannemelijk gemaakt.

De documenten die u neerlegt kunnen deze inschatting niet ombuigen. De taskara's die u voorlegt zijn immers slechts een aanwijzing van jullie identiteit, die in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt. Ook uw huwelijk met F.(...) M.(...), hetgeen u staat met een huwelijkscertificaat, wordt niet in twijfel getrokken. Het Commissariaat-generaal wenst daarbij wel aan te stippen dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over waarom u officiële vertalingen van deze documenten in het Engels hebt laten maken. U verklaart aanvankelijk dat deze nodig waren voor een administratieve procedure om jullie woning op uw naam te laten registreren (CGVS, p.3). Daar dit document blijkt te zijn opgesteld rond de tijd van uw vertrek, wordt de vraag gesteld waarom u in Afghanistan een Engelse vertaling nodig zou hebben voor een administratieve procedure. U wijzigt dan uw antwoord als u verklaart dat u geen enkel idee hebt wanneer of waarom de vertaling werd gemaakt, en dat u gewoon alle mogelijke documenten hebt meegenomen (CGVS, p.20). Het document van Amnesty International heeft geen betrekking op de door u beweerde feiten maar verwijst naar de algemene toestand in Afghanistan, die hieronder verder wordt besproken. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ten overvloede wenst het Commissariaat-generaal ook nog aan te stippen dat indien er enig geloof gehecht zou worden aan de door u beweerde feiten, quod non, in uw hoofde ook nog een intern vluchtalternatief bestaat in de stad Mazar-e Sharif. Uit geen enkele element in uw verklaringen zou blijken dat u in die stad wordt gezocht of gevisieerd. De door u beweerde feiten zijn duidelijk lokaal van aard en bijgevolg zou u zich hieraan kunnen onttrekken door u in de stad Mazar-e Sharif te vestigen. Zoals hierboven reeds opgemerkt beschikt u daar over een netwerk van familieleden (CGVS, p.5,6,9)

met wie u nog altijd in contact staat (CGVS, p.9-10), en hebt u eerder al in deze stad gewoond, wat erop wijst dat u vertrouwd bent met de omgeving (CGVS, p.9). Uw man heeft nog altijd een internationaal bedrijf, dat vroeger vanuit Mazar-e Sharif gerund werd (CGVS, p.7,21) en dus niet gebonden is aan zijn verblijfplaats voor zijn handelsactiviteiten. U verklaart dat u niet naar Mazar-e Sharif kan omdat het huis van uw vader verhuurd wordt (CGVS, p.21) maar gezien de socio-economische status van uw gezin zou het geen onredelijke beproeving voor jullie om te verhuizen. U beschikt bovendien zelf ook over een huis in Kabul (CGVS, p.3) waarvan u huurinkomsten zou kunnen verkrijgen.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "highprofile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in deze regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U verwees enkel naar de algemeen onveilige situatie in Afghanistan maar legde geen documenten neer ter staving van uw beweringen. U haalde evenmin enige concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Balkh.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, de artikelen 48/3 en 48/4 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 4, punt 3 van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus, de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet alle door haar geuite gegronde vrezen voor vervolging in acht heeft genomen, waarna zij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij bijzonder weinig weet over de man die haar en haar familie heeft bedreigd en die aan de oorzaak ligt van haar vlucht, hoewel deze man door de politie werd gearresteerd en haar man tegen hem een klacht heeft ingediend, voert verzoekster aan dat het, gezien het patriarchaal karakter van de Afgaanse samenleving, logischerwijs haar man was die zich bezig heeft gehouden met deze zaak. Haar man ging dan ook klacht neerleggen bij de politie. Verzoekster heeft de bewuste man nooit gezien en ziet dan ook niet goed in hoe zij meer informatie zou kunnen geven over hem. Verder is de stelling dat haar echtgenoot werd uitgenodigd voor identificatie van de misdadiger een onjuiste samenvatting van haar verklaringen dienaangaande, aldus verzoekster, die te dezen een passage citeert uit het gehoorverslag. Verzoekster ziet niet in wat zo "onlogisch" of "ongeloofwaardig" zou zijn aan deze manier van handelen: de politie wilde zich ervan vergewissen of de

inbraak mogelijks persoonlijk gericht was (wraak,...) en of haar echtgenoot die persoon kende. Het is immers niet omdat zij en haar familie niet thuis waren op het moment van de inbraak dat het onmogelijk was geweest dat ze de dader toch kenden. Zulke redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt volgens verzoekster geen steek. Zij benadrukt dat zij nooit heeft gezegd dat het de bedoeling was om te checken of haar man de dader die dag bij hem had zien inbreken, maar wel om na te gaan "om te zien of hij hem ooit eerder had gezien". Waar voorts wordt geoordeeld dat het ongeloofwaardig zou zijn dat haar echtgenoot zijn klacht moest intrekken, gezien het de politie zelf was die hem contacteerde, meent verzoekster dat het ene niets met het andere te maken heeft. Zij licht toe: *"Het CGVS stelt inderdaad geenszins dat de Afghaanse wet toestaat om iemand op strafrechtelijk vlak te vervolgen na intrekking van de klacht die aanleiding heeft gegeven tot deze vervolging. Verzoekster stelt wel dat de intrekking van hun klacht blijkbaar tot gevolg heeft gehad dat de vermeende dader werd vrijgelaten, wat duidelijk wijst dat deze intrekking van belang was. Verder werd de klacht ingetrokken na de confrontatie van verzoekster echtgenoot en van de dader bij de politie. Het doet dan ook niet af dat verzoeksters echtgenoot door de politie werd gecontacteerd: het is best mogelijk, zoals verzoekster het aangeeft, dat het dossier na deze confrontatie en de intrekking van zijn klacht door verzoeksters echtgenoot, werd afgesloten, zoals verzoekster het stelt. Hierin is niets ongeloofwaardig."*

Verzoekster vervolgt haar betoog, stellende: *"Het CGVS stelt nog dat het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoekster niet in staat is om documenten te leveren ter staving van haar verklaringen, nu haar man nog steeds in Afghanistan verblijft."*

Het CGVS meent te achten dat de Afghaanse ziekenhuizen en artsen even goed georganiseerd en even goed functioneren op administratief vlak wanneer hij stelt dat er «redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een grondige medische behandeling op zijn minst zou worden aangetoond aan de hand van een factuur, een voorschrift of een doktersbriefje», terwijl het CGVS anderzijds steevast aanhaalt, in aanwezigheid van de overgrote meerderheid van de Afghaanse documenten die hem worden voorgelegd, dat Afghaanse documenten makkelijk te vervalsen zijn en dus geen bewijskracht hebben. Als er dus geen documenten zijn, blijkt dit ongeloofwaardig voor het CGVS, maar als de documenten weldegelijk worden voorgelegd, blijken ze «makkelijk te vervalsen» en dus zonder bewijskracht.

Hetzelfde geldt voor de klacht neergelegd door verzoeksters echtgenoot bij de politie: het CGVS lijkt ervan uit te gaan dat de Franchimont-wet een Afghaanse versie kent en dat een persoon die in Afghanistan een klacht neerlegt, sowieso ook een kopie van deze klacht ontvangt. De vraag of haar echtgenoot ooit in het bezit werd gesteld van een kopie van zijn verklaring werd echter geenszins gesteld aan verzoekster. Het CGVS vertrekt dus van een foutieve ingangspunt wanneer hij stelt dat de klacht ingediend door haar man zich «logischerwijs in handen van de betrokkene» zou bevinden: deze stelling is louter uit de lucht gegrepen en het CGVS trekt hier dan ook foutieve conclusies uit.

Het past op zijn minst om verzoekster hierover opnieuw te verhoren, voor alle duidelijkheid en opdat de redenering van het CGVS vanuit een juiste invalshoek wordt opgebouwd, en niet vanuit veronderstellingen zoals dit thans het geval is. Dit is dan ook de reden waarom verzoekster uitlegt dat alle bewijzen tegen de dader werden vernietigd: ze heeft het over de beschikbare bewijzen, d.i. degene die bij de politie waren gebleven. (...)

Verzoekster legt verder uit dat hetzelfde geldt wat betreft de medische documenten van haar neef: (...)

Verzoekster geeft hier een duidelijke uitleg: hier ook zijn mogelijke «bewijzen» niet in handen van de «betrokkene» (in casu haar neef), zoals het CGVS het meent te denken, maar wel in handen van het ziekenhuis, die een register bijhoudt. Een voorschrift bedraagt verder geen naam en wordt normaliter afgegeven aan de apotheker, zodat de patiënt er geen kopie van behoudt, of minstens kan een voorschrift niet fungeren als geldig bewijs. Opnieuw heeft verzoekster nooit gesteld dat de patiënt in het bezit zou worden gesteld van enig document over zijn toestand, wel integendeel, en werd ze hierrond nooit bevraagd, zodat het CGVS hier opnieuw uitgaat vanuit veronderstellingen of transposities in Afghanistan van de Belgische of Europese werkwijze.

Dit is geen serieuze handelswijze. Verzoekster dient opnieuw gehoord te worden op dit punt." Ter staving van haar betoog citeert verzoekster nog een passage uit "Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems" van UNHCR van mei 2013.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht het verder ongeloofwaardig dat verzoekster geen kennis heeft van de nasleep van de ontvoering van haar buurjongen en geen details kan geven over de problemen die haar echtgenoot heeft gekend sinds zijn deportatie uit Iran. Verzoekster wijst er te dezen op dat zij heeft uitgelegd dat haar echtgenoot voor zijn eigen veiligheid vreest en daarom niets heeft ondernomen om verder te weten te komen over de ontvoerde buurjongen. Verzoekster ziet niet in waarom dit ongeloofwaardig zou zijn. Verder heeft ze geenszins inconsistente

verklaringen afgelegd over de reden(en) waarom deze jongen ontvoerd werd. Immers, zij verklaarde dat ze niet weet waarom het kind werd ontvoerd, maar dat het mogelijks was omdat hij arm was en mogelijks omdat hij met haar kinderen speelde. Dit is volgens verzoekster allesbehalve inconsistent. Verder heeft zij ook een duidelijke uitleg gegeven over wat haar man haar heeft verteld over zijn huidige situatie, en ook over waarom ze dit "pas" na bevraging aanhaalt. Blijkbaar verwacht het Commissariaat-generaal echter dat zij een machine zou zijn en dat een getraumatiseerde, alleenstaande moeder van drie kinderen alles netjes op een rij kan verklaren zoals het Commissariaat-generaal dit verwacht, gezien, wanneer dit niet het geval is, dit haar algehele geloofwaardigheid schijnt te ondermijnen. Het Commissariaat-generaal blijkt ook te verwachten dat zij dezelfde intimiteit zou vertonen met haar echtgenoot dan een Belgische vrouw en dat haar echtgenoot haar dus van alles wat hem overkomt steevast zou informeren. Afghaanse echtparen functioneren echter doorgaans niet zo, aldus verzoekster, die in dit verband verwijst naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, is het bovendien helemaal niet "evident" voor verzoekster, en nog minder voor haar man, dat zij bevraagd zou worden over de problemen die hij thans kent in Kabul. Verzoekster betoogt dat haar echtgenoot geen advocaat of ambtenaar gespecialiseerd in asielzaken is. Men kan volgens verzoekster dan ook niet van hem verwachten dat hij specifiek zijn gedrag wijzigt een paar dagen voor het interview en haar van al zijn problemen op de hoogte stelt, terwijl zijn houding altijd is geweest deze voor zichzelf te houden om haar niet nog meer te verontrusten. Haar echtgenoot weet dat zij reeds met veel problemen kampt, dat zij zich in een onzekere situatie bevindt, dat zij op eigen houtje hun drie kinderen moet opvoeden in een vreemd land. Het minste dat hij kan doen om haar daarbij te helpen, is haar niet verder verontrusten met zijn eigen problemen, zo denkt hij. Dit is een liefdadige en menselijke houding die het Commissariaat-generaal blijkbaar niet kan vatten. Ook verzoeksters echtgenoot is noch een machine, noch een specialist van asielzaken die volledig kan begrijpen hoe belangrijk het voor haar is om dit allemaal uiteen te kunnen zetten. Het Commissariaat-generaal, als gespecialiseerde instantie in het behandelen van asielzaken, zou zich hiervan moeten vergewissen en zou van deze veel voorkomende situatie geïnformeerd moeten zijn, aldus verzoekster, die het verontrustend acht dat dit blijkbaar niet het geval is en dat het Commissariaat-generaal hierbij evenmin de specificiteit van de relaties tussen Afghaanse echtgenoten in acht neemt.

Waar haar in de bestreden beslissing nog wordt verweten dat zij onmiddellijk na de ontvoering van haar buurjongen het land is ontvlucht en zij niet eerst haar toevlucht heeft gezocht in Mazar-e-Sharif, zet verzoekster het volgende uiteen: *"Het CGVS stelt vaak dat het feit dat mensen «lang» hebben gewacht om hun land te vluchten zou wijzen op een afwezigheid aan gegronde vrees voor vervolging.*

Hier stelt het plots dat de gehaaste vlucht van verzoekster en haar familie juist aantoonst dat er geen gegronde vrees voor vervolging zou zijn, wat toch een eigenaardige redenering uitmaakt.

Dit vormt in ieder geval een subjectieve appreciatie van het CGVS die uit de debatten dient te worden geweerd.

Verzoekster heeft uitvoerig uitgelegd waarom zij geen zekere toevlucht kon zoeken in Mazar, en ook dat haar echtgenoot momenteel ook problemen ondervindt in Kabul."

In een volgend onderdeel herhaalt verzoekster haar stelling dat zij behoort tot de sociale groep van de Afghaanse middenklasse. Zij licht toe dat in de zeer ongelijke Afghaanse samenleving de minderheid van rijke families gewend is om hun families en bezittingen te beschermen via privé beveiligingsbedrijven. Haar echtgenoot is een succesvol zakenman. Verzoekster en haar familie hebben een eigen huis en een aantal statussymbolen. Maar ze zijn echter niet zo rijk om op privébeveiliging beroep te doen. Ze behoren dus tot een beperkte groep: middenklasse leden zonder private beveiliging. De kenmerken van deze groep maken hen volgens verzoekster bijzonder kwetsbaar voor misdaden zoals ontvoering voor losgeld. Het lidmaatschap van die specifieke groep is naar haar mening daarom een legitieme reden om voor vervolging te vrezen zodat zij op die basis als vluchteling moet worden erkend.

Verzoekster voert vervolgens aan dat zij tevens behoort tot de sociale groep van de Afghaanse verwesterde vrouwen. Zij wijst erop dat zij niet alleen op algemene wijze heeft verwezen naar de status van vrouwen in Afghanistan, doch zij een geïndividualiseerde vrees voor vervolging rapporteert door specifieke en persoonlijke verhalen van beledigingen en seksistische intimidatie te vertellen, waarbij zij bovendien aangeeft dat zelfs haar man niet in staat was om haar te beschermen. Verzoekster hekelt dat het Commissariaat-generaal deze specifieke feiten van vervolging totaal niet heeft onderzocht en ook nooit heeft overwogen heeft dat zij een verwesterde Afghaanse vrouw is. Verzoekster merkt in dit verband op dat zij nu al drie jaar in België woont, dat zij alleen leeft met haar kinderen, zonder echtgenoot, dat zij in België niet langer een sluier draagt en zij niet opnieuw een sluier wil dragen. Dit zijn volgens verzoekster duidelijk elementen die aantonen dat zij verwesterd is. Haar huidige

levenswijze beantwoordt immers niet meer aan de levenswijze van een vrouw in Afghanistan. Ter staving van haar betoog citeert verzoekster uitgebreid uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”*, waarin het verwesterd profiel als risicoprofiel wordt aangeduid en waarin gewag wordt gemaakt van het geweld tegen vrouwen in Afghanistan. Verzoekster verwijst tevens naar rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent de aantasting van het recht op godsdienstvrijheid (HvJ, C-71/11 en C-99/11, 5 september 2012) en benadrukt nogmaals dat feit dat zij jarenlang heeft gewoond zonder onder het gezag van een man te staan, en haar weigering om de sluier te dragen haar kunnen blootstellen aan ernstige vervolging in het geval van haar terugkeer naar Afghanistan, zoals is uiteengezet in de bovengenoemde UNHCR-richtlijnen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, betwist verzoekster de analyse door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Kabul. Zij meent dat er geen rekening werd gehouden met individuele elementen en benadrukt dat ze geen veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in Mazar-e-Sharif.

Vooreerst merkt verzoekster op dat de situatie in Afghanistan heel volatiel is en dat ook Kabul niet wordt gespaard door het geweld. Dat er in Kabul geen sprake zou zijn van een risico op willekeurig geweld tegen burgers, is volgens verzoekster onjuist. Zij lijst een aantal aanslagen op die werden gepleegd in de maanden januari-mei 2018 en wijst erop dat volgens de VN missie in Afghanistan (Manua), die de slachtoffers sinds 2009 bijhoudt, de hoofdstad sinds 2017 de meest gevaarlijke plaats van het land geworden is voor burgers omwille van de veelheid van aanslagen opgeëist door de taliban en IS. Amnesty International maakt dezelfde vaststelling. Verzoekster meent dat deze situatie moet leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij tracht haar betoog kracht bij te zetten door onder meer te verwijzen naar een beslissing van de Franse asielinstanties dd. 21 maart 2018, een rapport van Amnesty International van 27 april 2017, de beslissing van de Duitse autoriteiten dd. 2 juni 2017 om geen Afghanen meer terug te sturen naar Afghanistan, zelfs niet naar Kabul, en rechtspraak van deze Raad (RvV, arrest nr. 107.734 van 30 juli 2013; RvV, arrest nr. 111.343 van 4 oktober 2013 en RvV, arrest nr. 111.133 van 30 september 2013). Verzoekster wijst er voorts op dat het bestaan van een “open combat”, niet in overeenstemming is met de definitie van willekeurig geweld zoals voorzien in artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn, dat werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn vereist het bestaan van een *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”*, maar vereist in geen geval het bestaan van *“hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten”*. Verzoekster meent dan ook dat het Commissariaat-generaal een voorwaarde toevoegt aan de wet. Zij vervolgt haar betoog, stellende: *“Hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten” veronderstelt dat er gelijkwaardige strijdkrachten zouden zijn die tegen elkaar vechten. De verschillende groeperingen die momenteel in Afghanistan tegen het “centraal” gezag vechten zijn echter onvoldoende georganiseerd of sterk om een “open combat” te voeren tegen het Afgaans leger. Het is ook om deze reden dat de opstandelingen de bevolking terroriseren, aanslagen organiseren enzovoort.*

Omtrent het bestaan van een binnenlands of internationaal conflict en de nood aan bescherming heeft het Hof van Justitie bovendien zeer duidelijk gesteld dat :

« Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.” (...)

Verzoekster stelt vast dat ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, in een zaak tegen verwerende partij überhaupt, deze laatste toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict. Immers, verwerende partij erkent het bestaan van geweld in Kabul (en in Afghanistan) maar stelt dat dit losstaat van het gegeven dat er geen “open combat” bestaat in Jalalabad en bijgevolg geen nood aan bescherming zou zijn.

Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.

Ondergeschikt, indien Uw Raad alsnog de mening zou zijn toegedaan dat dit onvoldoende duidelijk is, verzoekt verzoekster om onderstaande prejudiciële vraag te stellen voordat Uw Raad zich uitspreekt:

"Moet artikel 15, sub c, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, aldus worden uitgelegd dat deze bepaling enkel bescherming biedt in een situatie van internationaal of binnenlands conflict waarbij er hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten zijn?"

Ondergeschikt, in de hypothese dat er zou gesteld worden dat verzoekster geen high profile doelwit is, stelt verzoekster vast dat er volgens verwerende partij zou er geen sprake zijn van willekeurig geweld in Kabul omdat de complexe aanslagen gericht zijn tegen "high profile-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. (...)."

Met andere woorden, volgens verwerende partij zouden burgers, ondanks het groot aantal burgerslachtoffers, niet worden gevisieerd.

Betreffende het aantal burgerslachtoffers, leest men echter in alle rapporten dat de situatie voor burgers nog nooit zo erg is geweest. Zelfs in de hypothese dat de strijdkrachten zich enkel tot "high profile" doelwitten zouden richten, dient te worden vastgesteld dat burgers zich thans in een zodanige onveilige situatie bevinden dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4§2 c) Vreemdelingenwet.

Zo leest men in het EASO rapport "Country of Origine information, Afghanistan security situation " van december 2017 omtrent de zogenaamde high profile attacks, dat:

"Looking at 2016-2017, such attacks are mainly aimed at government or international presence but the highest numbers of casualties inflicted concern civilians (294). Complex and suicide attacks continued to affect civilians in 2017, causing 1,151 civilian casualties (259deaths and 892injured) in the first half of 2017, a 15% increase compared to the same period in 2016(295).

UNAMA stated that 'The impact of such attacks on civilians and the larger civilian population is particularly devastating. Typically occurring in urban and civilian-populated areas, such attacks — when not directed against civilian targets in violation of international humanitarian law — are frequently indiscriminate in nature and commonly cause high numbers of civilian casualties, in addition to contributing to an atmosphere of fear and anxiety among the population' (296)." (...)

Verzoekster meent dan ook dat gelet op het huidig aantal burgerslachtoffers én het feit dat burgers de grootste slachtoffers zijn van het geweld, het feit dat "high profile doelwitten" de oorspronkelijke doelwitten zouden zijn van de strijdkrachten, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er thans sprake is van een risico op ernstige schade omwille van willekeurig geweld.

Immers, zoals onderstreept door het Hof van Justitie in de zaak Elgafaji, dient een asielzoeker bescherming te krijgen wanneer komt vast te staan dat hij/zij door zijn enkele aanwezigheid, slachtoffer zou kunnen zijn van ernstige schade, zonder "dat deze persoon aantoon dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden."

Volledig hiermee in de lijn, verwijst verzoekster nogmaals naar de informatie vervat in het administratief dossier van verwerende partij:

"At the same time civilian lives are being lost, primarily as random victims because they were simply at the wrong place at the wrong time."(...)

De enkele aanwezigheid van verzoekster in Kabul, op het foute moment, op de foute plaats, kan zijn dood betekenen. Dit is net wat onder willekeurig geweld dient te worden verstaan.

Volledigheidshalve, verwijst verzoekster nogmaals naar de duidelijke interpretatierichtlijnen uiteengezet in de zaak Elgafaji:

"32 De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf“, „executie“ en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker“, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33 De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon“ van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34 Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon“ van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict“. Tot slot is het geweld dat de oorzaak

is van die bedreiging, „willekeurig“. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35 In die context moet het begrip „individueel“ aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.“(...)

Op grond van bovenvermelde rapporten en de rechtspraak van het Hof van Justitie, dient dan ook te worden vastgesteld dat verwerende partij artikel 48/4 §2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) Kwalificatierichtlijn schendt, wanneer het stelt dat verzoekster geen reëel risico loopt op ernstige schade omdat de strijdkrachten in Jalalabad "high-profile" doelwitten zouden viseren.

Ondergeschikt, indien Uw Raad alsnog de mening zou zijn toegedaan dat dit onvoldoende duidelijk is, verzoekt verzoekster om onderstaande prejudiciële vraag te stellen voordat Uw Raad zich uitspreekt:

"Moet artikel 15, sub c, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, aldus worden uitgelegd dat deze bepaling enkel bescherming biedt aan "high-profile doelwitten", met andere woorden asielzoekers die uitdrukkelijk worden geviséerd door de strijdkrachten?"

Verzoekster voert daarnaast aan dat bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming daarenboven rekening moet worden gehouden met individuele elementen, zoals benadrukt door het Europees Hof van Justitie in het arrest *Elgafagi* (C-465/07 van 17 februari 2009). In tegenstelling tot de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient niet enkel gekeken te worden naar het "willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict", maar moet ook rekening worden gehouden met de individuele elementen, aldus verzoekster, die in dit verband nogmaals herhaalt dat haar status als vrouw en haar westers karakter in de bestreden beslissing helemaal niet werden onderzocht. Haar profiel als verwesterde vrouw is echter een risicoprofiel op basis waarvan het Commissariaat-generaal de vereisten met betrekking tot het niveau van willekeurig geweld had moeten aanpassen en haar aanvullende bescherming had moeten verlenen.

Tot slot betwist verzoekster dat zij over een veilig vestigingsalternatief zou beschikken in Mazar-e Sharif. Zij voert aan dat het niet mogelijk is voor haar familie om naar Mazar-e Sharif te verhuizen. Haar familie heeft daar immers geen huis waar ze zouden kunnen leven (het huis van de familie wordt verhuurd door haar broer) en gevallen van kinderonthoeringen zijn ook daar in de laatste jaren toegenomen. Bovendien blijkt uit alle beschikbare landeninformatie dat de veiligheidssituatie in Mazar-e Sharif met beter is dan in Kabul, en zeker niet voor verwesterde vrouwen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "NDS claims Quetta Shura member held in Kabul" van Pajhwok van 11 juli 2015, het artikel "Afghan Taliban kill at least 28 in major attack in central Kabul" van Reuters van 19 april 2016, het artikel "Afghanistan's NDS spy agency HQ hit by deadly Taliban suicide, gun attack" van CBS News van 16 januari 2013, het artikel "Afghanistan: UN condemns latest terrorist attacks against civilians and diplomats" van UN van 11 januari 2017, het artikel "Duitsland stopt uitzettingen naar Afghanistan" van 2 juni 2017, het artikel "Attentat de Kaboul: le bilan monte à 150 morts" van Le Monde van 6 juni 2017, het artikel "Isis claims responsibility for Kabul bomb attack on Hazara protesters" van The Guardian van 24 juli 2016, het document "Afghanistan's Shia Hazara Suffer Latest Atrocity" van Human Rights Watch van 13 oktober 2016 en het artikel "Afghanistan: Civilian casualties show how unsafe it is for refugees to be returned" van Amnesty International van 27 april 2017.

Bij aangetekend schrijven van 3 oktober 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: diverse foto's die verzoekster tonen als een geëmancipeerde vrouw en het "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms" van december 2017. Verzoekster verwijst in de aanvullende nota tevens naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van augustus

2018. Dezelfde aanvullende nota, waaraan opnieuw voornoemd EASO rapport en een bundel foto's wordt gevoegd, wordt nogmaals neergelegd bij aangetekend schrijven van 8 april 2019.

2.2.2. Op 3 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Afghanistan: Security situation in Kabul city"* van 24 april 2018, een uittreksel uit het *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation"* van mei 2018, p. 1-34 en p. 47-51 en een uittreksel uit *"Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van mei 2018, p. 1, 71-77, 79, 83-84.

Op 29 april 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden, waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report: *"Afghanistan Security Situation"* van december 2017 (p. 1-74), de COI Focus *"Afghanistan: Security situation in Kabul city"* van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report: *"Afghanistan Security Situation – Update"* van mei 2018 (p. 1-34) en de EASO Country Guidance: *"Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018 (p. 1, 71-77, 83-84).

2.3. In zoverre verzoekster artikel 52 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven door artikel 30 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) haar verklaringen tegenstrijdig, weinig plausibel, vaag en rondt ongelooftwaardig zijn, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en zij haar beweringen ook met geen enkel document staft, (ii) het niet volstaat om te verwijzen naar het feit dat criminele ontvoeringen voorkomen in Afghanistan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen en ook haar eerder algemene verwijzingen naar de positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving – *in casu* het regelmatig ondergaan van seksistische opmerkingen en gedragingen – niet voldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie daar zij met geen enkel concreet element staft dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar geslacht een vrees voor vervolging zou moeten koesteren, (iii) de door haar neergelegde documenten de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen daar de identiteit van haar, haar echtgenoot en haar kinderen en haar huwelijk niet in twijfel worden getrokken en het document van Amnesty International geen betrekking heeft op de door haar beweerde feiten maar verwijst naar de algemene toestand in Afghanistan, (iv) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Kabul en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en (v) indien er enig geloof gehecht zou worden aan de door haar beweerde feiten, *quod non*, in haar hoofde ook nog een intern vluchtalternatief bestaat in de stad Mazar-e-Sharif, waar zij beschikt over een netwerk van familieleden, waar zij ook eerder al heeft gewoond, welke stad via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kabul op een veilige manier toegankelijk is en waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel in deze regio aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele

motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 mei 2018 (CG nr. 1529113), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. Daargelaten de vraag of enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster uiteengezette vluchtmotieven, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud gewag maakte van problemen die zij als vrouw in het verleden reeds ondervond in de Afghaanse samenleving, *in casu* het regelmatig ondergaan van seksistische opmerkingen en gedragingen: *"(...) Als vrouw ondervond ik tal van maatschappelijke problemen in Afghanistan. Als ik voor het minste naar buiten ging werd ik geconfronteerd met mannen die zwaaiden, die handtastelijk waren en zich misdroegen, zelfs in het bijzijn van mijn man en hij moest mij telkens proberen te beschermen door aan een kant dichtbij te lopen of aan een andere kant te lopen. Er werd zelfs op een zekere dag met fruit op mijn achterste gegooid en niet alleen dat, ik werd ook uitgemaakt voor heel blank te zijn, voor groot te zijn en groot achterwerk te hebben, zo van die vuile opmerkingen kreeg ik vaak als ik buitenkwam. Het is een grote uitdaging voor elke vrouw om in die maatschappij te leven. Ik heb zelf nu voorbeelden gegeven, daar blijft het niet bij. Er zijn honderden andere vuile opmerkingen die vrouwen over hun hoofd krijgen daar. (...) Dat is wat ik persoonlijk heb meegemaakt. Ik zeg mijn eigen persoonlijke ervaring maar ik ben zeker niet de enige die daarmee geconfronteerd is. Andere vrouwen hebben die problemen ook. Ik kan me herinneren ten tijde van de taliban was ik op de markt met moeder om watermeloen te kopen, het was bij de fruitwinkel, ik had gewoon slippers aan en mijn voeten waren zichtbaar, ze kwamen met een riem slagen op mijn voeten en ik voel het nog steeds, louter en alleen omdat ik slippers droeg."* (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 21-22). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht deze feiten niet voldoende zwaarwichtig om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Er dient naar het oordeel van de Raad echter rekening te worden gehouden met het proces van emancipatie dat verzoekster in België heeft doorgemaakt en haar stelling dat zij door haar verblijf in België verwesterd is en dat haar huidige levenswijze niet meer beantwoordt aan de levenswijze van een vrouw in Afghanistan. Verzoekster citeert uit het *"EASO Country of Origin Information Report*.

Afghanistan. Individuals targetted under societal and legal norms” van december 2017 en het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*” een aantal passages aangaande verwestering, het stigma waarmee terugkeerders te maken krijgen als zijnde gecorrumpeerd door hun verblijf in het westen, het potentiële risicoprofiel van personen die gepercipieerd/beschouwd worden als verwesterd en het geweld waarmee vrouwen in Afghanistan te maken krijgen wegens het overschrijden van culturele, sociale en religieuze normen. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van terugkeerders en dat verzoekster haar vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk dient te maken. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in voornoemde Guidelines waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat “*Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of their (imputed) political opinion or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution. Such persons include: (...)) individuals perceived as “westernized” (...)*” (p. 48-49 van de Guidelines van 30 augustus 2018). De vrees moet met andere woorden door verzoekster geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.

In casu slaagt verzoekster er aan de hand van haar uiteenzetting in het verzoekschrift en de aanvullende nota's, de door haar neergelegde foto's en haar verschijning en verklaringen ter terechtzitting in de Raad ervan te overtuigen dat haar verblijf in België sinds oktober 2015 van haar een dusdanig verwesterde vrouw heeft gemaakt dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk nog kan conformeren aan de aldaar geldende gewoonten, normen, waarden en levenswijze en dat zij haar leven in Afghanistan aldus niet opnieuw kan opnemen. De Raad is van oordeel dat *in casu* verzoeksters nieuw verworven ideeën en gedragingen kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken waarvan niet kan worden geëist dat zij ze zou opgeven en die niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen, bijvoorbeeld op het vlak van kledij, sociale omgang enzovoort, die gebaseerd zijn op de islamitische normen en waarden van de in Afghanistan geldende (rechts)regels. De Raad besluit dan ook dat verzoekster *in casu* haar verklaarde risicoprofiel *in concreto* aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande en mede in acht genomen de door verzoekster aangehaalde informatie, waaruit blijkt dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging, dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden of uiterlijkheden hebben aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat dit hen problemen kan opleveren ten gevolge van hun toegeschreven steun voor de overheid en de internationale gemeenschap, en dat de veiligheid kan bedreigd worden van vrouwen waarvan de gemeenschap vindt dat ze de culturele en sociale normen, waaraan ze zich als vrouw moeten houden, hebben overschreden, is de Raad van oordeel dat *in casu* aan verzoekster in geval van terugkeer naar Afghanistan een politieke overtuiging zou kunnen toegeschreven worden die in haar hoofde kan leiden tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dat aldus een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is en dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking kan worden genomen. Dienvolgens wordt verzoekster als vluchteling erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS